

VITAM
MERITA MORES
OPTIME DE PATRIA MERITI
CONSVLIS
PETRI GREVII

POSTQVAM

d. 21 APRILIS ANNI MDCCLXXX

E VITA EXCESSIT

PIAE MEMORIAE CAUSA

EX

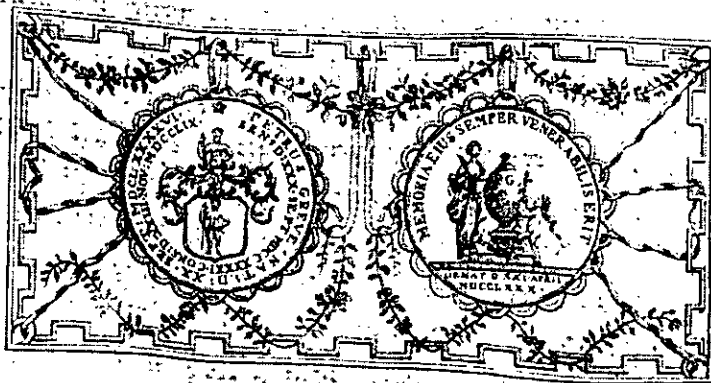
AMPLISSIMI SENATVS

DECRETO

PVBlice EXPONIT

IOANNES GEORGIVS BVSCHE

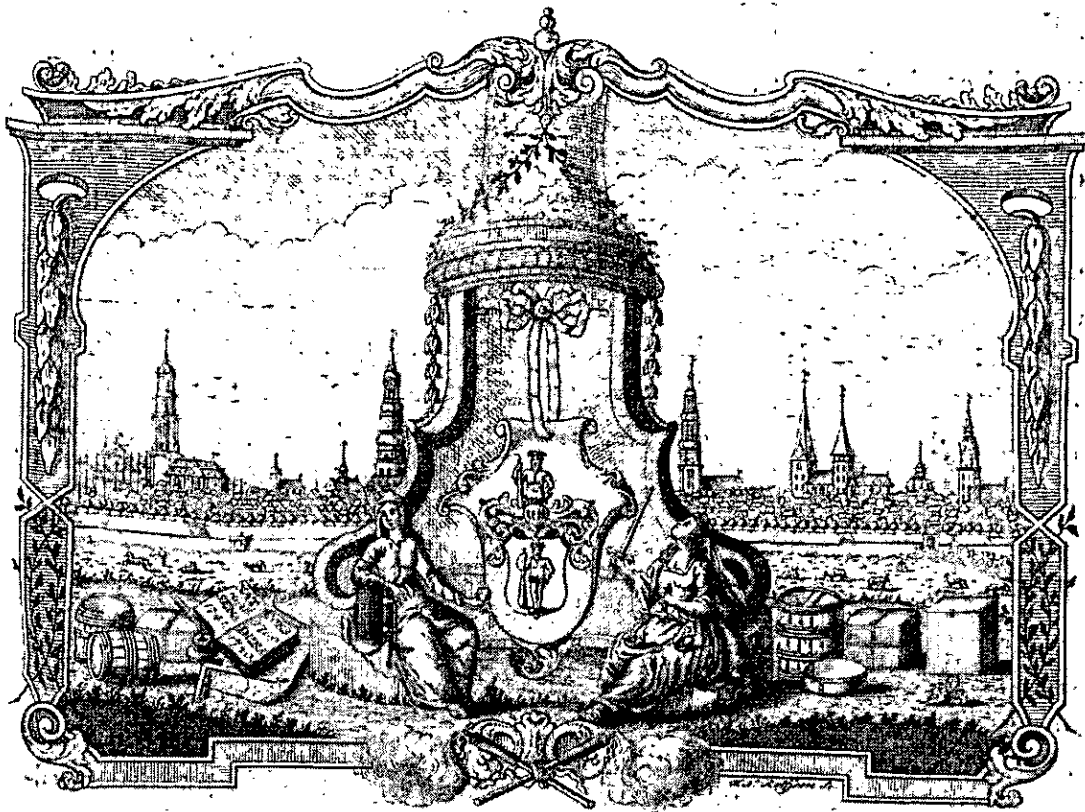
MATHESEOS P. P. ET H. A. GYMNASII RECTOR.

HAMBVRGI,

LITTERIS IEREMIAE CONRADI PISCATORIS, AMPLISSIMI SENATVS

ET GYMNASII TYPOGRAPHI

Ita sane fert hominum indoles, ut praecipua inter bona futurae felicitatis, quam votis praecipere audent, vitam longae-
vam numerent. Nec obsunt huic longaevitatis desiderio, spectata in tot hominibus modum vitae vulgarem transgressis molesta infirmitas, a negotiis deliciisque vitae pristinis abstinendi necessitas, et quae alia senectam premunt mala. Sibi enim quisque omnia melius eventura auguratur, et dummodo vivat, beatam vitam et a molestiis istis liberam spondet. Neque sane, si iuventutis bene transactae certum omnino praemium nec ullo casu eripiendum longaevitae foret, fortiori incitamento ad virtutis amorem mentes mortalium ferri posse crediderim. Usa sane est hoc incitamento divina veritas, omnibus fere iussis atque exhortationibus ad pietatem erga parentes, et quae alia iuventutem decent officia virtutesque spem vitae longaevae et felicitatis futurae subiungens. Non est meum hac in pagina Sacri Codicis effata commentari. At hoc saltem adijcere mihi liceat, non tam promissi loco haec a divino legislatore ceterisque sanctis auctoribus, quam eo consilio addita mihi videri, ut nexum naturalem maturum inter exercitium virtutum, quae iuventutem ornant, quarumque principium atque fons obsequium est parentibus praestitum, et felicitatem vitae longaevae exhiberent. Etenim

IV

nemini certius bene eveniet, nemo sanitatem corporis rectius tuebitur, qua servata terminum mortalitatis communem egredi spes datur, quam qui manufectioni parentum frugalium et proborum pie obtemperans, mature motus animi appetentis regere semperque adversantem libidini constantiam servare, a vitiis stamina vitae destruentibus abstinere, seque ad negotia illa rite praeparare didicit, quae inter virilis aetas cum fructu traducenda est et senectuti opes honoresque parandi. At quot ex opposito videas iuvenes parentibus aliisque monitoribus asperos, vitiis involutos vim vitalem attenuantibus corpusque emollientibus, nec ulli negotio, e quo opes honoresque parari possunt, rite assuefieri se passos, quos ob id ipsum nec vita longaeva nec bonis, quae illam beare possunt, fruituros esse, at praematura potius morte quasi poena naturali abreptum iri certo praesagio ominari licet. Sic tulit feretque semper omnis aetas, nec eventus disparitatem secum vehet nationum, climatis educationisve, aut quae alia in mores hominum vitaeque rationem influxu aliquo pollent, diversitas, ut iuventutem virilemque aetatem bene transactam senectus omnium numero beata certius subsequatur, quam si utramque vitia mature emollierint, et a recto tramite aberrans vivendi ratio opportunitatem potiundi illis, quae vitam beant, bonis, eripuerit. Atque sane, si quidem concedamus singulos horum, qui in vita antea spes beatae longaevitatis omnino proiecisse videbantur, tamen per firmiorem corporis constitutionem a parentibus sobrie honeste et decore viventibus ad ipsos derivatam longius vivendo progredi, videbis tamen his ipsis senectam poenae magis quam praemii locum tenere. Taceo illos, quos parum curata negotia lucrisque spem offerentia, neglecta rei domesticae cura aut dilapidatum locuples patrimonium sub ingravescentem aetatem miserum reddunt. Taceo illos, qui ea sub calamitate, quae imprecationis gravissimae loco valet: *Vivās senex at pauper!* miserandam vitam contumeliam plenam tolerant. Verum eos quoque, quos non omnino subsidiis vitae in senecta tolerandae destitutos novimus, videbis aerumnis ingravescentis aetatis nimium pressos, videbis taedio vitae plenos, at anxie tamen hoc ipsum inter taedium mortisque imminentis metum suspensos, sibi aequae illis, quibuscum vivunt, molestos, felicitatis e societate domestica natae et quae alia solatia senectus habet, omnino expertes aut nullo horum bonorum sensu affectos. Quid tibi tristius fingere potes, quid abjectius sene mortem amissis omnibus vivendi causis opperiente, at molesta tamen vivacitate spem haeredum bonis ipsius inhiantium eludente? Quid miserius homine decrepito, qui sibimet ipsi quasi supervixit, omniumque in vultu desiderium expectationemque legit mortis, mox ipsum abrepturae, dum nihil ipse sibi e rebus olim gestis citare valet, quod vita dignum coaevis posterisque sistere possit!

At habet tamen nostra aetas, quam in peiora ruentem morosi temporis se pueris acti laudatores incusant, habet, inquam, sat numerosa exempla senectutis omni numero beatæ viram bene actam præmii instar subsecutæ. Habet, atque, quod equidem spero, habebit semper nostra quoque civitas exempla senum venerabilium in loco honoribus meritisque summis conspicuo constituta, habet etiam inter eos, qui in vita privata ætatem virilem consumserunt, documenta, e quibus iuuenis, si quidem exemplis doceri cupit, discere queat, senectuti sua quoque gaudia manere, suos stare honores certamque felicitatem, dummodo tibi in iuventute curæ sit, bene agendo et rectum vitæ tramitem sectando beatam senectutem promereri.

Talis inter nos vixit *Vir Magnus Nobilissimus Amplissimus Prudentissimus* **PETRVS GREVIUS**, reipublicæ patriæ per viginti annos *Consul dignissimus eximisque meritis conspicuus*. Cuius vitam cum describere aggredior, quandoquidem hoc mihi officium Recturæ Gymnasii in me sub ipsum mortis tempus devolutus ordo obtulit, sentio equidem gravem reipublicæ iacturam, sentio, quantum illi desideriis omnium bonorum experendus maneat. At in viro tam longum vitæ stadium emenso, tam largæ felicitatis humanæ mensura fruito, summis, quos res publica nostra conferre in quempiam potest, honoribus potito, iisque in tantâ longævitæ integris semper corporis mentisque viribus perfuncto, vanos in questus de fragilitate rerum humanarum ne effundar, omnia prohibent. Prohibet imprimis vis tanti exempli, quam spero apud iuventutem hodie posterisque coævam diu valituram, quod intuendo animi ad spem similis felicitatis per iuventutem parandæ sobrie castæ et inter labores formandæ viro frugi et prudenti utiles aequæ ac necessarios transactam erigi queant. Quæ inter si communem fati humani legem spectas, est, quod lætemur, viro in exemplum nato tam diu nos fruitos esse, decursuque quasi seigniori, quam quo maior mortalium numerus ad mortem proripitur, ad metam vitæ delatum illum fuisse.

Lucem adspexit **GREVIUS** Hamburgi a. 1696. d. 20 Sept. Patris est cognomine *Petro Grevio*, negotiatore commerciis imprimis cambialibus eximie inclyto, quæ in nostra civitate cum ingenti quæstu exercebat. Iuventutem cum parte virilis ætatis in Angliam absumserat, ubi Rêgi *Guilielmo III.* variis in negociis gerendis, in quibus ope, fide et argenteo virorem commerciis inclytorum res indiget publica, si bene singula procedere cupis, operam gratam utilem verum et ipsi lucro honesto proficuum præstitit. Avus illi paternus fuit *Gerbertus* civis et negociator Hamburgensis valde spectabilis. Ex Angliâ redux matrimonium

VI

nium pater contraxerat faustis omnibus a. 1693tio cum virgine lectissima *Regina*, filia *Henrici Mattfeldt*, quindecimviri huius civitatis spectatissimi dignissimi, quae secundo partu *Grevium* nostrum enixa est. Patre fruitus est ad annos virili aetati proximos. Etenim a. 1723 diem ille obiit supremum, uxore adhuc sedecim annis superstiti et florentissimae domus gaudio multiplici e connubiis filii duarumque filiarum numerosa prole beatis fruente.

Mature illum tenuit amor artium elegantiorum et, quae illis amicam opem ministrant, scientiarum. Nec obfuit pater, quo minus omni, quae tunc potiri licebat in urbe nostra, institutione ad illas frueretur. At ne totum se daret literis, quae potuit arte prohibuit, cum certiolem futurae felicitatis spem commercia, in quibus gerendis ipse tanto successu fruitus erat, filio unico spondere viderentur. Anno itaque decimo quinto aetatis admovit illum ad opem in negotiis propriis ipsi ministrandam, in qua quamvis eximie sedulum se ostenderet, non tamen a studiis artium, quarum tanto amore tenebatur, divelli se passus est, verum quicquid otii negotia a patre iniuncta ipsi concedebant, hoc omne in illas impendit. Sic ille sive calamo, sive molybdaena, sive coloribus commode pingere didicit, nec ab ipsa caelandi arte abstinuit. Sic tornando elaborare in gratas formas metalla, ebur, crustas margaritarias egregie calluit. Sic artes mechanicas poliendis vitris, horologiis elaborandis, ducendis igne malleoque auro argentoque et quae alia huc pertinent, at sine ambitione artificis, qualis quaestum his artibus parat, exercuit. Inter haec lectioni librorum ad scientias, historiam praecipue recentiore[m] artesque liberales pertinentium sedulo vacavit.

Cum annum aetatis vicesimum egressus esset, pater illum Londinum dimisit, ubi quatuor annis in domo eminentis cuiusdam negotiatoris commerciis vacavit, quibus finitis per Galliam, Belgium partemque Germaniae itinere instituto in patriam reversus est, ubi pater matrum negotiis proprio Marte gerendis iudicans, praestitis, quibus opus hunc in finem erat, subsidiis domum illi propriam constituit. Patris post mortem anno 1725 iterato at rapidiori itinere Belgium, Angliam et Galliam decem mensium spatio peragravit, incrementa negociorum non sine magno successu conquirens. Anno demum 1731 d. 29 Maii thoro sociali iunctus est virgini omnibus, quae sexum foemineum ornant, dotibus laudibusque commendatissimae *Annae Elisabethae Burmester, Gerardi Burmester* negotiatoris eximie apud nos conspicui filiae, e qua post connubium felicissimum quadraginta ferme annorum tandem illi erepta, quinque filios suscepit.

Petrum

Petrum natum a. 1732 d. 19 Aprilis a potentissimo Rege Boruffiae rebus negotiisque Hamburgi agendis aliquot abhinc annis collato titulo *Agentis* constitutum.

Henricum Iacobum natum d. 13 Decembris 1733, at d. 21 Maii 1772 immatura morte abreptum, cum negociis feliciter sociato cum fratre natu proximo labore gerendis praecipuum inter negociatores Hamburgenses locum obtineret.

Ioannem Gerbardum natum d. 2 Aprilis 1735, negociatorem nobilissimum, iamque praesidem confessus spectabilis commercia Hamburgensa consilio dirigentis, commodisque eorum invigilantis.

Hermannum natum d. 20 Febr. 1737, praemature abreptum d. 23 Decembris 1740.

Georgium Andream natum d. 15 Martii 1739, denatum d. 29 Aprilis 1774.

Quatuor e filiis, qui virilem aetatem attigerunt, unus *Ioannes Gerbardus* patri cum natu maximo *Petro* iam superstes matrimonium iniit a. 1764 cum virgine lectissima *Anna Dorothea Droop*, B. *Ioannis FridERICI Droop* negociatoris primarii filia, numerosa prole beatum,

Petro nato d. 30 Ianuarii 1765, at d. 26 Iulii eiusdem anni extincto;

Petro nato d. 31 Ianuarii 1766;

Alexandro nato d. 27 Aprilis 1767;

Ioanne nato d. 11 Augusti 1768;

Anna Helena Dorothea nata d. 1 Aprilis 1770;

Elisabetta Maria Theresia nata d. 27 Sept. 1771, denata d. 24 Maii 1774;

Ferdinando nato d. 8 Aprilis 1773;

Philippina FridERICA Amalia nata d. 27 Aprilis 1774, denata d. 17 Iunii 1777;

Carolina Wilhelmina nata d. 11 Maii 1777.

Ex isto tempore initi matrimonii GREVIVS, quandoquidem hoc sine lege sine consuetudine receptum est, ut cives ad officia, in quibus eorum ope respublica indiget, post nuptias advocentur coelibumque minor gratia sit, civitas nostra decennio integro civem hunc suum lectissimum defungi iussit praecipuis, quae civilia vocant, muneribus, nec invi-

VIII

tum, verum potius ad commoda civitatis promovenda ita paratissimum, uti ab omni, quod huic fini conducit, cognitione, sagacitate ac prudentia instructissimum. Sic in confessum illum, qui negotiis ad rem navalem pertinentibus, litibusque, quae inde oriuntur, dirimendis sub nomine Admiralitatis praeesit, nec non eum, qui commerciorum Hamburgensium consilio et auctoritate promovendorum curam gerit, cooptatus est. Sic aulae materialiae, rei bellicae nec non fortificatoriae praefuit. Evenit hinc, quod civitati nostrae percommodum accidere et in quo praecipuum robur ac praesidium reipublicae bene gerendae situm esse intelligas, ut Amplissimo Senatui dotes viresque, quibus tantis pollebat vir eximius ad negotia publica bene administranda, innotescerent, matureque existimatione dignissimi dignitatis senatoriae candidati frueretur. Unde factum, ut cum a. 1741 d. 30ma Septembris scrutinium forsque illum Senatorem sisterent, non in alio maior applausus civium sese unquam ostenderit. Hac in dignitate octodecim annos vixit, omnibusque, quae in Ipsum ordine stato devolvebantur, officiis cum dignitate senatoria connexis summa cum laude rerum bene gestarum perfunctus est. Sufficiat ex his praecipua recensuisse. Rei tormentariae et fortificatoriae, curae fossarum, quae adeo numerosae urbem fecant, atque platearum annis 1742 et 43 praefuit. Praeturam urbanam annis 1751 et 52 gessit eodemque tempore aenario mercatorio sive Bancae praefuit. Annus 1755 cum duobus insequentibus habuit praeturam suburbanam Billwaerderae et Ochsenwaerderae, nec non curam aedilitiam. Annus 1759, qui illi postremus senatoriae dignitatis fuit, vidit eum illi parti reipublicae gerendae invigilantem, quam antiquo Germanico vocabulo *Wette* vocant. Sed abruptit curam hanc gravissimam collata in eum die 23tia Novembris summa, qua in civitate nostra frui licet, dignitas Consulatus. Iam ille sexagenario maior erat, cum gravissimo hoc munere curas negotiaque, per quae civitati proderat, nimium quantum augente ornaretur. At integris omnino viribus in illud ingressus numine adeo propitio usus est, ut non modo viginti annis cum dimidio in illo floruerit, verum et abunde omnibus, quibus defungendum erat, munus gravissimi officii suffecerit, non imminuta mentis acie, non negotiis qualibuscunque gerendis impar, non senili morositate iis, cum quibus communio negotiorum intercedebat, molestus. Hoc in vicennio decies praesidium Amplissimi Senatus iunctim cum viris laude mea maioribus exercuit, iudicio et curae rerum ad rem nauticam pertinentium per vices biennales praefuit, rem monetariam curavit, et patronum egit aedis D. Catharinae, monasterii S. Iohannis, gerontocomiorum urbani et suburbanum ad aedem S. Georgii nec non nosodochii S. Iobi.

Sic

Sic ille octogesimum quartum aetatis annum attigerat, nullo adhuc molestiarum, quas senectus secum vehit, sensu affectus, cum versus finem anni 1779, in pavementum conclavis domi suae, iterato casu prolapsus femur contusione sat gravi afflicto, sensit, unde nata, eruzum femorisque debilitas a frequentando confessu Amplissimi Senatus eum arcere coepit. At nullus tunc sensus debilitatis partes nobiliores corporis et omnium mimine caput afflixit, neque ullum in functionibus vitalibus vitium mortem appropinquantem minitari videbatur. Nec ipse, ut erat vitae operosae amantissimus et illi semper assuefactus, a muniis officii abstinuit, verum praeturam consularem hoc anno in ipsum devolutam domi suae in lectulo reclinis, qua solebat, acie atque serenitate mentis ad decursum usque annui temporis, quo munia consularia, ceteraque gerendae rei publicae officia immutantur, exercuit. Attamen ex illo die minacior infirmitas apparebat, haud dubiis marasmi senilis totum corpus, cuius vires consueta leni et salubri commotione reparare tamdiu prohibitus fuerat, attentantis iudicii, qui illum nocte diei 20am et 21am Aprilis intercedente placida morte, et omnis doloris sensus experte abripuit, cum annos octoginta tres cum mensibus septem vivendo expleffet.

Ita quidem officio illo, cui potissimum hae plagulae destinatae sunt,

enarrandae nimirum vitae gestorumque Viri de republica patria eximie promeriti, perfuncto, mihi supersunt adhuc de moribus indoleque animi vitam eius privatam aequae ac publicam ornantibus dicenda, quae nisi adicerem, iniurius sane mihi viderer in memoriam viri, quem quocumque in loco constitutura fuisset fortuna, non tantundem felicitatis tribuere ipsi potuisset, quantum sibi ipse per virtutes menti quasi innatas parabat. At quis nescit, eidem mentis indoli, per quam obtinemus, ut nobismet ipsis quodammodo sufficiamus, et limpidissimo quasi felicitatis fonte fruamur, praecipuam vim inesse ad conciliandam non modo benevolentiam eorum, quos bene nobis cupere gaudemus, verum quoque ad devinciendos illos, qui infra nos constituti, ut bene ipsis cupiamus, desiderant, favorem nostrum quasi anhelant et ab ore nuncque nostro pendent. Moribus haec originem dat placidis politicissimisque fiduciam in omnibus, quibuscum negotium nobis intercedit, excitantibus et vi quadam irresistibili

X

fistibili at gratissima nostram in partem eosdem pertrahentibus. Tanta
 erat animi moderatio in GREVIO nostro, quantam e centenis vix
 unus sapientiae regulis studendo, legendisque assidue philosophorum
 omnis aetatis praeceptis acquirat, non quidem longa arte studioque
 parata sed quasi connata, nec tamen mollitie et fœcordia foedata, verum
 rectis animi sensis innixa et decora cum gravitate coniuncta. Quis illum
 se dicat vidisse unquam irae subito affectu aut alio quovis molesto
 ingratove animi pathemate concussum? Quis odio infesto adversus
 quempiam concitatum, aut ambitione impulsum ad sectanda ea, quibus
 potiri per regulas iusti et honesti veramur? Ipse quidem recti iustique
 tenax nunquam tamen proripi se passus est in commotiones animi iis
 infestas, quorum causae ne faveret, prohibebatur, nec tamen per ipsam
 hanc animi contentionem, quod in aliis accidere videas, segnior factus
 in promovendis eorum commodis, quos favore suo dignos reputabat.
 Mores illius erant graves at placidi, non in simulationem eorum, quae
 animi sensis repugnabant, compositi. Nil in illis videres arte quaesitum
 aut ad imitationem gentium, quas olim peregrinando adierat, effectum,
 verum hoc, quod in moribus omnium gentium primo omnium vidisse
 gaudeas, commune quasi decorum, quod homines hominibus conciliat,
 non habito respectu ad vincula consanguinitatis, indigenatus aliaque,
 quibus fere solis mentes contractiores devinciri se patiuntur. Politura
 ista morum, quam vulgus cum frigida sterilique civilitate inique con-
 fundit, nulla sane arte parabilis, nisi meliori de luto praecordia tibi sint
 ficta, tam bene potitus erat, ut nemo melius. Sermonum quotidiana
 in consuetudine ferendorum mira illi erat facilitas, a loquacitate longe
 abludens, ad decoros subinde iocos proclivis. Ovidianum illud: *ingen-
 nuas didicisse fideliter artes emollit mores, nec sinit esse feros*, si ad virum
 applicem non data opera ad literas incumbentem, vereor, ne multi mi-
 nus commode a me dictum existimient. At sane GREVIVS huic ar-
 tium ingenuarum studio, in quo illum tantopere haesisse dixi, praecipua
 vitae privatae oblectamenta debuit. Etenim non deposuit earum amo-
 rem, donec vixit, eximieque illis fruitus est ad delicias vitae, quae tot et
 tantae ex illis hauriri possunt, iucundissimas et bono viro dignissimas
 parandas. Sic maturè conquirendae undequaque magnoque cum sumtu
 coemendae

XI

coemendae collectioni picturarum praestantiorum initium fecit eamque et numero et artis speciminibus insignibus adeo locupletem spectatuque dignam reddidit, ut ad visendam eam confluerent, quotquot artis huius bellissimae amatores Hamburgum adibant. Sic villam suburbanam eximiis adornavit statuis in Italia ad eius iussa, subministrata ipsius delineatione, albo e marmore affabre elaboratis. Sic collectionem eximie vastam lectissimorum artis chalcographicae speciminum comparavit. Sumtus has in res impensas eximie adauxit munificentia, ad quam omnino sic propendebat GREVIVS, ut in praecipuis Eius virtutibus recensere hanc liceat. At promptior et frequentior illius exercendae occasio subnascebatur ab artificibus ad illum se applicantibus. Asservatur in eius pinacotheca pictura faciei muliebris senilis *Denneri* pictoris quondam Hamburgensis manu elaboratissima, quem huic picturae generi impense studuisse, in hoc excelluisse omnis Europa novit. At *Grevianum* hoc exemplar immenso pretio constitit, non ante vel post perfectum opus constituto sed inde nato, quod artifex, dum operi diu insudaret, urgente subinde rei familiaris necessitate, ad GREVII munificentiam recurrebat, sic anticipato praemio laboris, quo sane tam bene perfunctus est, ut hoc exemplar longo post se intervallo relinquat omnia, quae eiusdem manu elaborata in pinacothecis regum ac principum Europae cimelii loco asservantur.

Librorum quoque numerosa et selecta suppellectile fruitus est non ostentationi sed instructioni parata. Praecipue autem lectio illum iuivit librorum ad historiam recentiore spectantium, et, ut erat memoriae lectorum eximie tenacis, facta singula notatu digniora tam bene illi infixerat, ut eas adiectis rebus illas circumstantibus minutissimis teneret, si commodum videretur, aliis in mentem revocare posset. At, quae Eius erat modestia, rarissime nec nisi inter amicissimos de rebus, quas tam bene diuturna frequentique lectione hauserat, differebat, hanc ipsam instructionem sermonibus familiaribus occasione subnascente interspersam illis relinquendam ratus, qui nomine eruditorum clarent. Nemo illum unquam audivit dissensum prodentem, quotiescunque aliquem audiret ea, quae ipse aliter se habere inoverat, confidentius asserentem

XII

aut scientiā inani se iactantem. Sic illi sufficiebat, sibi soli sapere, nec ulla vis apud illum fuit vulgati illius dicti: *Scire tuum nihil est, nisi te hoc scire sciat alter.*

Haec inter, quicquid otiosa negotiis gravissimis supererat, quae sive respublica sive res familiaris probe curanda, sive commercia, a quibus fero tandem abstinuit, ipsi iniungebant, utilissime pariter ac iucundissime terebat. Etenim, quamvis minime alienus ab oblectamentis vitae socialis, ad quae ipse tantum conferre valebat, quantum perpauci alii, qui multa arte has dotes acquisivisse sibi videntur, tamen, inclinata praesertim ad senectutem aetate, remotior ab illis vixit, et tempori et valetudini parere studens, negotia inter, conversationem domesticam, excursus in villam suburbanam, inspectionem documentorum variarum artium a se collectorum, et lectionem utilem iucundamve tempus dispertiens,

In tota vivendi ratione eximia fructus est animi contentione, eoque mentis habitu, cui praecipua vis inest ad constantem felicitatem tantam, quanta hac in vita locum habet, tuendam, non vehementibus animi commotionibus concitatus, non languore in rebus duris tristibusve deiectus, verum omnia sic ferens, uti recte sapientem piique Virum ferre decet. In diiudicandis aliorum mendis vitiisque nunquam iusto acrior, aequi bonique in omnibus consulens, in meliorem partem cuncta interpretans, aureae istius vitae regulae constanter inhaerebat, quae homines quibuscum vivere obligamur, tales accipiendos esse praecipit, quales per vim menti connatam, per mores in iuventute imbutos, per educationem, qua olim fructi sunt, et quae alia vi quadam in ingeniis hominum formandis pollent, esse permittuntur. Sic sane innumeris, quae tranquillitatem tot mortalium misere conturbant, taediis aegritudinibusque originem occasionemque praecidit. Quod cave vituperandae animi molitiei attribuas, qua illum peccasse nemo crimine nisi ficto arguat. Etenim norunt omnes, quibuscum illi negotia communia intercesserunt, constat quoque e modo, quo res ad varia eius gravissimaque officia pertinentes gessit, robur vigoremque iustum menti eius minime defuisse. Hujc sane, quam laudavi, animi contentioni, imprimis debuisse videtur et longaevita-

tem

tem et bonam, quae semper gavifus est, valetudinem, documentumque dedit inigne, quantum praesidii contra varia, quae vitam mortalium circumstant, varieque conturbant, nec fatis firmis exitum minantur, mala sapientiâ vitae practica praebeat.

Nec tamen robur corpori quasi comatum deerat. Statura eius erat fatis procera, corpus gracile at non macilentum, rectus incessus, frons aperta testis animi, qui, ut verbis Ciceronis utar, secum est et secum vivit, nec tamen quicquam mentita, quod non menti ineffet. In iuventute optimo successu fruitus erat in addiscendis variis corporis exercitiis, cuius quidem vestigia fero adhuc in habitu corporis decoro se ostendebant. Iam octogenario maior vix senile quicquam, nihil omnino, quod decrepitudinem notaret, prodebat.

Iam viri omni vitae bene transactae laude cumulatissimi cineres post emensum eius decursum quiescant in pace. Fruatur animus post mortalitatem iam exitam inter coelites beatitate, cuius sensum tot inter causas vivendi nec fere interruptam felicitatis terrenae usionem pietate non ficta praeconceperat. Nostrum autem est, Supremo Numini gratias debitas persolvere, quod Viro non sibi soli vivente deque republica tam bene promerito ultra communem mortalitatis limitem frui concesserit. Cui fatis tandem functo non sine Numine datus successor Vir Magnus et Prudentissimus FRANCISCVS DOORMANNVS omnia spei nostrae expectationique spondet, quae votis desideriisque praeconcupere audemus, et, quae spondet, rata quodammodo fecerunt tot senatoria munia per novendecim annos prudenter, iuste, moderate ac populariter administrata. In cuius locum senatorium vacantem forte favente electus Vir Nobilissimus Prudentissimus IOANNES IACOBVS FABER, peculiarem mihi laetandi causam dedit, quandoquidem in iuventute Eius formanda ipsi iuveni adhuc mihi operam collocare contigit gratissimam et, quo quasi praecipuo praemio bonus paedagogus gaudet, fractu institutionis constanter animadverso eximie repensam. Habemus in utroque Viro spectatissimo documentum, quo viso bonus quisque laetetur,

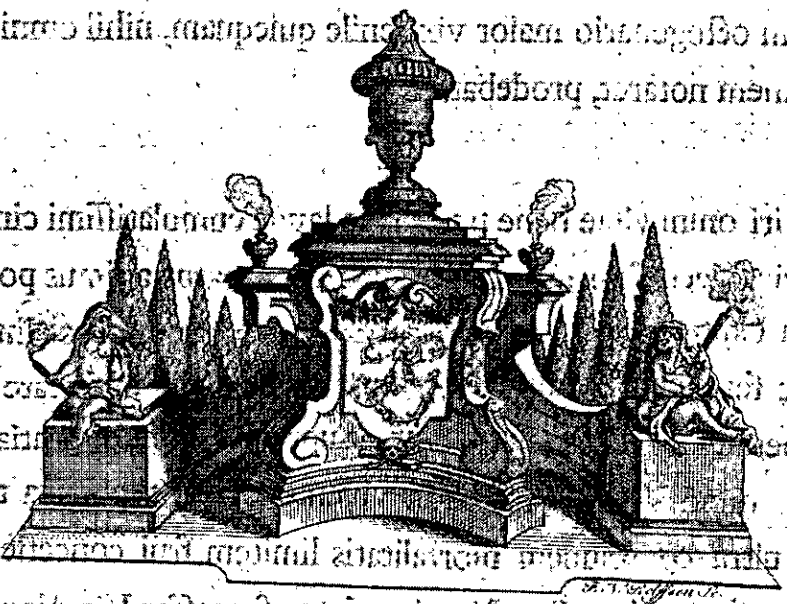
D

honorum

XIV

honorum praemii instar certissimi iuventutem laudabiliter transactam
subsequentium; quibus quidem ita Illos frui sinat DEVS; ut, quae tanta
in utroque sunt, bene de civitate patria merendi ardorem ingenique dexte-
ritatem corporis praemature fracti infirmitas haud unquam destituat
verum uti cetera felicitate ita longaeuitate hunc, qui noster tandem esse
desit, GREVIUM exaequent imo superent.

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]